

Is dat werkelijk ernst?

Wat voor optocht is dat, die daar door de straat van de stad trekt? Er klinkt trompetgeschal, dat de heele stad het hooren kan, en dof tromgeroffel dreunt door de lucht. Een heele lange reeks van wagens, vol kinderen in feestgewaad, wordt voorafgegaan en gevolgd door groote scharen mannen en vrouwen, eveneens gedost in schitterende, kleurige kleedij. Allen zingen liederen op de eigenaardige Indische melodieën. Wat mag dat wel beteekenen?

Dat is een verlovingsfeest.

Râmde, de zoon van den goudsmid, een jongen van ongeveer negen jaar, is verloofd met de kleine Dêsé, de dochter van een anderen goudsmid. Men kan zich alleen verloven en trouwen in zijn eigen kaste. Het bruidje is ongeveer zes jaar oud.

„Maar is dat nu werkelijk een gebeurtenis van zooveel belang, om er zoo'n feest voor te vieren? Is dat heusch ernst?” vraagt ge.

Ja, meent ge, dat de Hindoes zoo iets voor de pret zouden doen? Meent ge, dat ze spelen met verloving en huwelijk? Dan zoudt ge u vergissen. Het huwelijk is voor hen een sacrament, zoo heilig en zoo diep ernstig als geen ander. Het is een deel van den weg der verlossing. En zoo belangrijk is het, dat een Hindoe, die niet zou trouwen, geen Hindoe meer zou zijn.

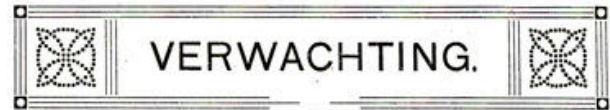
Neen, het is geen spel, waarvan wij hier getuigen zijn. Het is diepe ernst. Toch meent men ook reden te hebben om zich te verheugen; want alles wijst er op, dat het noodlot besloten heeft, „een gelukkig paar” te vormen uit deze twee. Er is niets, dat in een andere richting wijst. En de priesters, die de beteekenis van den stand der sterren voor het lot der menschenkinderen kennen en die precies weten, hoe ze bij de geboorte der twee kleinen stonden, verklaren, dat de rozen van het geluk hun weg zullen sieren en dat de zegeningen Gods hen zullen volgen.

Zoo is men het dan over den koop eens geworden. De vader van den jongen betaalt ongeveer zestig gulden voor het meisje, die daardoor natuurlijk zijn eigendom wordt zoo lang hij leeft; de ouders van het meisje houden bruiloft, waartoe de beide families alle verwanten en vrienden zullen noodigen. Drie dagen lang zal er feest gevierd worden en elk der gasten zal een bruidsgave mee naar huis krijgen van de ouders der bruid. Voor een familie uit den „middenstand” beloopt de kosten circa 125 gulden in Hollandsch geld. Maar de zorg voor dit geld ligt nog in de toekomst, daar de Engelsche regeering verboden heeft, dat meisjes beneden twaalf jaar uitgehuwelijkt worden. Dit verbod wordt zeer zeker op groote schaal overtreden, daar de regeering natuurlijk onmogelijk de toestanden in ieder huis kan onderzoeken.

Het geldt baart hun dus nu nog geen zorg. Komen die tijden, dan komen die plagen. Nu is het geen tijd voor zorg en moeite, nu zijn ze blij en jubelen over de goedheid van het lot, dat alle dingen zoo wel heeft beschikt voor het jeugdige paar.

En de twee kleintjes zelf! In hun mooie kleeren en versierd met bloemkransen zitten ze daar en zien de wereld in zonschijn. Ze hebben elkaar te voren wel nooit gezien, en begrijpen ook al heel weinig van wat er met hen en om hen heen gebeurt. De priester zeide een paar woorden en deed zonderlinge dingen. Hoe weinig vermoedde het kleine meisje, dat zij daarmede voor tijd en eeuwigheid verbonden werd aan den jongen, die naast haar zit; dat zij met lichaam en ziel in zijn hand werd overgegeven, dat zij aan hem en aan zijn familie verkocht werd, zooals men een koe verkoopt. De sombere ernst van het leven drong nog niet door tot in haar kinderziel. Het schijnt haar eer, dat het heel prettig is al dat moois te zien. En bovendien — nu gaan zij immers naar huis, zullen spelen en dansen bij de muziek, en als het donker wordt, zal er feest gevierd worden in de wildernis van het woud.

Wie zou er op zoo'n dag niet stralen van geluk!

○ zeker, ze had vlijtig zitten werken, heel den middag. Ze ziet er immers niet naar uit, dat ze lui zou wezen!

Dat vlugge in haar houding, ja, 't komt ook wel, omdat ze zoo gespannen luistert en uitziet.

Doch ook zonder die spanning kunnen we haar ons moeilijk denken in vadsige rust.

Maar nu . . .

't Werk is aan haar handen ontglipt; 't kluwen ligt, een eindje afgerold, onaangeroerd op de tafel.

En ze wacht, ze luistert, ze ziet uit met al wat aan en in haar is.

Immers, *hij* zou komen!

En 't is nu 't uur, waarop ze hem verwachten kan!

Ja, eigenlijk verwacht ze hem den ganschen dag door. Onder haar huishoudelijke bezigheden, of als ze stil zit met haar naaiwerk.

Als hij nu eens kwam!

Zoo ineens!

Onverwacht!

En toch ook weer wel verwacht. Want is ze niet aldoor met hem bezig? En daarom ook met haar toekomst? Hun beider toekomst.

Ze zijn nog jong, alle twee.

't Leven ligt voor hen.

Waarom zouden ze er niet heel veel van verwachten? Als je toch mekaar zoo lief hebt? En als je weet, dat straks niets je zal verhinderen om samen te gaan, altijd samen?

Vader en moeder, en de oude grootmoeder, die spreken wel van teleurgestelde verwachtingen.

En soms, ja, dan vreest ze ook wel eens.

Als hij zoo ver weg is, en ze al maar vergeefs wacht . . .

Wanneer hij nu eens nooit terug kwam!

Neen, de gedachte aan ontrouw komt niet bij haar op. Dat zijn begrippen, die zich niet verbinden laten: hun liefde en ontrouw!

Maar hij zou kunnen sterven!

Ziek worden, ineens, of een ongeluk krijgen in de bergen.

Nooit meer thuis komen.

Nooit meer bij haar zijn. Nooit!

Dan huivert ze, ondanks den stralenden zonschijn buiten.

Dan benijdt ze grootmoeder, wanneer die met haar oude, beverige stem half neuriet, half zingt: „Hij is mijn heil alleen.”

Want ze weet het wel: die Hij is een andere, dan de „hij” van haar gedachten en verlangens. Grootmoeder verwacht ook, en verlangt ook. Maar zij verwacht den Eeuwige, en verlangt naar het eeuwige licht, de eeuwige zaligheid.

Haar kleindochter zou ook wel zoo ver willen gaan met haar verlangens.

Wanneer ze maar eerst in *dit* leven kreeg, wat ze er van verwachtte: volheid van liefde, van geluk, aardisch geluk.

Want de liefde is schoon, en de aarde is schoon, en de jeugd hangt aan wat schoon is, en licht en vroolijk.

Maar ze vreest de smart.

En ze ziet niet, of wil niet zien, dat juist de smart dikwijls de meest betrouwbare geleidster is naar het licht, de liefde, de schoonheid, die eeuwig zijn.

„Hij is mijn heil alleen.” In 't kamertje naast het hare hoort ze 't grootmoeder zingen.

Maar ze luistert er niet naar.

Weer is ze opgesprongen.

Hoorde ze niet wat?

Ziet ze niet, ginds . . . ?

Ademlooze verwachting teekent haar houding.

Tot ze plots overeind veert, in haar vaart heur handwerk meesleept van de tafel, zonder dat ze 't ziet, zonder

dat ze 't opraapt, en naar beneden snelt, vlug, maar toch voorzichtig.

Want de anderen mogen niet hooren nog.

Eerst moet ze hem voor zich alleen hebben, eer hij komt in den gezelligen kring van ouders, broers en zusters.

En, o, ze voelt het als profanie, maar als ze gedurfd had, zou ze 't nu uitjubelen, maar met gansch andere bedoeling dan grootmoeder daareven: „hij is mijn heil, mijn geluk, mijn vreugde, mijn licht alleen . . .”

Of het altijd zoo is?

Of aardsche en hemelsche liefde elkaar uitsluiten, elkaar uitsluiten moeten?

Of dus zij, die meenen alleen goed te doen, wanneer ze worden „bruid des Hemels,” het bij 't rechte eind hebben? Gelukkig niet.

Liefde kan zijn en is dikwijls een heerlijk godsgeschenk, het kostbaarste, dat we ons denken kunnen.

Maar dan is niet de liefde, noch de geliefde, maar de Gever ons de allerhoogste.

Dan keeren zich eerst beider harten vol dank tot Hem, eer ze zich neigen tot elkaar.

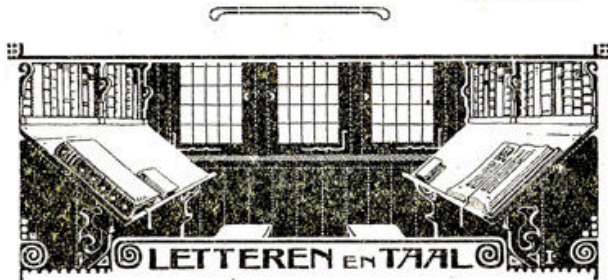
Maar er wordt zooveel aangezien voor liefde, wat niet is liefde in den allerhoogsten zin van het woord.

En daarom is ernstig zelfonderzoek hier op zijn plaats.

Want wie het verwachten van de aarde, zullen teleurgesteld worden, ook al is schijnbaar enkel zegening hun deel.

Eeuwig blijft slechts, wat gegrond is in den Eeuwige.

J. M. W.-W.

VRAGENBUS.

X. Y. te O.A. vraagt: Wat moet 't zijn: een koperen plaat, of een koperplaat? (in den zin van kopergravure.)

Antw. — De bijvoegelijke naamwoorden, die een stof aanduiden, eindigen in onze taal op *sche* of op *en*. Deze laatste uitgang valt in het onzijdige wel weg.

Voorbeelden: een duffelsche jas, een ijzeren stang, een zilveren (zilver) uurwerk.

Een koperen plaat is dus een plaat van koper. Hier wordt echter bedoeld een papier met een afdruk van de koperen plaat. Het moet dus zijn: *koperplaat*.

Een tweede vraag is: Wat is eigenlijk de beteekenis van „adellijk” in de uitdrukking: adellijk wild? Moet dat geschreven worden met één of met twee l's?

Antw. — *Adel* in dezen zin komt van een stam, die beduidt bedorven, rottig. In het Engelsch heeft men nog het woord *addle*, dat is: niet goed meer, bedorven.

Addle-brained is iemand, wiens hersenen zijn gekrenkt. Bij ons komt het woord zelden voor. Adellijk moet met twee l's.

Een derde vraag luidt: Wat is het onderscheid tusschen *rijk* en *staat* in „de Nederlandsche staat” en „het Ned. Rijk?”

Antw. — *Staat* ziet op een wel geordend geheel, behoorlijk saamgevoegd, terwijl de deelen elkaar niet vreemd zijn. *Rijk* ziet meer op het machtsgebied.

A. J. H.

TE AVOND.

I.

Te avond, als de zon gaat zinken,
ter Westerkim;
Als kleurenrijk de wolkjes blinken,
in goud-geglim;
Als moe-gestoeide kind'ren zwijgen
in zoete rust;
Als heel de dag begint te krijgen
in slapen lust;
Als de avondklokjes noodend luien,
en 't vroom gemoed
Wel weet, wat of dit moet beduinen; —
O, zalig zoet
Smaakt dan die ziel den avond-vrede,
die stil en zacht
Haar avondlied zingt, en in bede
verbeidt den nacht!

II.

Eens zal mijn levensavond dalen,
en ondergaan
de zon, die nu nog gulden stralen
werpt op mijn paân.
De vesper zal dan luiend nooden
dit moede lijf
ter rustplaats in het rijk der dooden,
zijn laatst verblijf.
Toch zal ik niet dien avond vreezen
noch 't nachtezwart,
Want ééns zal het weer morgen wezen,
dit troost mijn hart.
En door 't geloof daalt avond-vrede
mij in de ziel,
Als ik ten dank in avond-bede
Ootmoedig kniel.

III.

Te avond, als de zon gaat zinken
ter Westerkim;
Als kleurenrijk de wolkjes blinken
in goud-geglim;
Als moe-gestoeide kind'ren zwijgen
in zoete rust; —
Dan moet mijn lied ten Hemel stijgen
Vol 'vreugd en lust.
Want schoon de avond somber duistert
en dreigt de nacht, —
Mijn ziel heeft 's Heilands woord beluisterd:
„Het is volbracht!”
Volbracht voor al mijn zonde en zorgen
Door Christus' kruis;
Om ééns te ontwaken in dien Morgen
In 't Vaderhuis!

NYSIUS.